

INTERVENCIÓ DEL PRESIDENT MONTILLA EN L'ACTE DE LLIURAMENT DE LA MEDALLA D'OR DE LA GENERALITAT A JORDI SOLÉ TURA, A TÍTOL PÒSTUM

Palau de la Generalitat, 19/01/2010

Molt bon vespre a tothom.

Fa unes setmanes, en ocasió de la clausura de l'any Macià, vaig afirmar que un país es distingeix i es reconeix a si mateix a partir dels homes i dones que honora i recorda. Homes i dones que esdevenen la personificació dels valors comuns d'un poble i que representen la destil.lació d'una identitat cívica que és respectada i admirada col.lectivament.

Amb la concessió, a títol pòstum, de la Medalla d'Or de la Generalitat homenatgem Jordi Solé Tura, protagonista indiscutible del nostre temps.

El seu esdevenir vital, amb una peripècia personal i política, que fou intensa i fèrtil, s'insereix en alguns dels capítols més significatius de la Catalunya, l'Espanya i l'Europa de la segona meitat del segle XX.

Les seves pròpies paraules, serveixen per relatar un dels episodis més transcendents de la seva vida política. Diu: "*Quan el 22 d'agost de 1978, els set ponents constitucionals amarats per una calor intensa... i per la responsabilitat que els queia al damunt, s'asseien per primera vegada al voltant d'una taula en una sala del Congrés dels Diputats, s'iniciava un llarg, difícil i apassionant camí que canviaria moltes coses en la nostra societat i en les nostres vides.*"

Amb aquestes paraules, Solé Tura relata l'inici del treball de la ponència constitucional, a la qual també ha fet referència Miquel Roca. En ell, trobem la síntesi de moments cabdals de la nostra història, però també la síntesi d'uns anhels i d'una idea de país.

Solé Tura va saber representar, amb emoció i fortalesa, els anhels de la lluita democràtica i social. Va compartir des de la primera fila, l'extraordinari procés de canvi i d'obertura que començava durant la transició, projectant des de la lucidesa i el rigor que li eren propis, una idea de país plural i integrador amb la seva diversitat nacional i cultural. Va saber copsar i omplir de sentit l'esperit constituent, de reconeixement i de concòrdia, que havia de permetre construir les bases d'una democràcia sòlida.

La Constitució espanyola de 1978 va suposar l'obertura del camí cap a un procés innovador, que després es va concretar amb l'Estatut d'Autonomia. Un camí que va fer possible la plasmació d'un sistema d'organització política i territorial, que donava una primera resposta al pluralisme de l'Estat. En aquest camí, ell hi va posar l'accent més federal i més obert.

Solé Tura va considerar, però, que aquell procés restaria inacabat mentre no es trobessin noves vies d'aprofundiment de la pluralitat i d'avenç compartit, que d'altres generacions havien de reprendre amb el mateix esperit ambiciós. Sense aferrar-se només a la lletra, sinó desplegant en plenitud tot el seu potencial. Aprofundint en el reconeixement mutu i en una visió d'Espanya com a projecte àmpliament compartit. Entenent que llavors -com ara- no tindria sentit situar-nos de nou, en un context previ al debat constituent.

La renovació del compromís de conviure plegats, és una exigència diària que ens obliga a concentrar el nostre esforç i a vèncer la tendència contrària d'inèrcies i prejudicis.

Seria anacrònic recaure en les contradiccions d'aquell moment i que s'acabés imposant una visió que pretengués excloure o negar allò que som i volem ser. Aquella etapa ja la vàrem superar.

Voldria subratllar, tanmateix, que la concessió de la Medalla d'Or a la figura de Solé Tura, vol significar també un elogi i un reconeixement de la política. A la concepció més noble d'allò que és i ha de ser la política, i que ell exemplificà en gran mesura. Aquella política que parteix de les pròpies conviccions per cercar els valors compartits amb els altres i que defuig els dogmatismes estèrils.

Sabem que la política democràtica no permet resoldre cap ideal absolut, d'una vegada i per sempre. Perquè la política no pot ser mai l'aplicació rígida d'un sistema de veritats, sinó l'espai de trobada que ha de fer possible l'acord i l'entesa, per conciliar ideals i interessos que escapen de certes absolutes.

La política entesa com a instrument de convivència que garanteix el pluralisme i promou el debat democràtic. La política com a creadora de civilització i com a compromís diari, al servei de la comunitat, que permet les condicions per al canvi social, l'emancipació, i la construcció d'una societat cada vegada més justa. Una política orientada a preservar la llibertat i a potenciar les identitats concèntriques que atresem en el marc d'un món cada vegada més complex i divers.

La política és l'oportunitat que tenim per retrobar-nos. En un temps com el que vivim, és imprescindible reconèixer el valor de la virtut cívica. Una virtut que impulsa a prendre consciència de tot allò que ens afecta i que ens empeny a participar activament en els afers d'una societat que dialoga i es vol governar a si mateixa.

En Jordi Solé Tura, va encarnar aquesta virtut cívica: ja en el tremp del jove forner, hi trobem l'esperit lluitador i autodidacta, que vol conèixer el món, que s'implica en tot allò que té a veure amb el seu entorn i que intenta anar sempre més enllà.

En les diverses intervencions que hem pogut escoltar aquest vespre, s'han glosat alguns dels trets d'en Jordi Solé Tura; del seu saber i del seu tarannà, que l'han fet mereixedor de l'estima i l'admiració de tots aquells que el van conèixer i tractar. La seva biografia, fou un exemple de lluita i convicció per a un futur més pròsper.

Amb el coratge i la constància d'aquells qui saben que hi ha molts obstacles a superar, però que no renuncien a fer-hi front. Amb el rigor d'una persona il·lustrada que busca en el debat de les idees, els arguments necessaris per avançar col·lectivament.

Militant d'esquerres i del catalanisme, però rebel sempre al jou de l'ortodòxia, el seu tarannà afable, inquiet i optimista, irradiava proximitat i bonhomia. També humor i ironia, com hem pogut escoltar.

El seu mestratge ens diu que, malgrat les adversitats, i sovint nedant contracorrent, la lluita quotidiana no l'hem d'abandonar mai. Sense

renúncies. Sense defallences. Sense retrocessos col.lectius i en un esforç diari per conquerir sempre noves fites de llibertat i benestar.

En el moment de cloure aquest emotiu acte i fer una mirada enrere, resseguint el seu recorregut vital, es fa necessari prendre consciència d'on veníem i on som, per ser més clarividents sobre quin és el camí que ara ens cal prendre.

El nostre país ha tingut la sort de comptar amb persones que compartien un sentiment apassionat cap a aquesta terra i, sobretot, cap als homes i dones que hi vivien. Aquest és l'impuls més noble de la política. I el trobem en el testimoniatge de Solé Tura.

Restituïm, doncs, la condició de la política, per refer el fil que unirà les lluites pendents i així sabrem encarar les noves realitats.

El nostre país segueix tenint un horitzó pel qual val la pena caminar plegats. I en Solé Tura va traçar i ens va ensenyar a transitar bona part dels camins per arribar-hi.

El nostre país li agraeix.... Li havia d'agrair. I, tot i que malauradament no sigui entre nosaltres, ho ha fet, avui, amb la seva màxima distinció cívica i institucional.

Moltes gràcies.